

Plam Sajks

PLAVUŠE SA STAVOM

Prevela sa engleskog Jasmina Đorđević

Beograd, 2008.

PRVO POGLAVLJE

Znate, bergdorfske plavuše su posebna *stvar*, njujorška opsesija. Apsolutno svaka devojka želi da bude jedna od njih, ali to je zapravo *très* komplikovano. Ne biste mi verovali kada bih vam rekla koliko je posvećenosti potrebno da biste bili predivna, dermatološki savršena Njujorčanka kose boje lana, koja vodi neverovatno fabulozan život. Iskreno, potrebna je posvećenost koja bi se mogla uporediti sa, recimo, učenjem hebrejskog ili odvikavanjem od pušenja.

Pod jedan, dostizanje odgovarajuće boje kose je ubistveno. Sve je počelo od moje najbolje drugarice, Džuli Bergdorf. Ona je etalon devojke iz Njujorka, jer su ovde glamurozne, mršave, plavokose naslednice robnih kuća više šik od bilo čega drugog. Neko je našao da još od srednje škole boji kosu kod Ariet u Bergdorfu. Džuli je to, navodno, rekla svojoj pomoćnici za kupovinu u *Kelvinu Klajnu*, a ona je rekla svim svojim klijentima. U svakom slučaju, u izvesnim krugovima se priča da Džuli doteruje svoju plavu kosu na tačno trinaest dana i odjednom su i sve ostale devojke poželele da budu trinaestodnevne plavuše. Kosa ne sme biti žuta, mora biti prilično bela, kao što je bila kosa Kerolin Beset Kenedi. Ona je ikona, njena kosa je svetinja. Skupo je preko svake granice. Ariet naplaćuje oko 450 dolara za svetle pramenove, ako uspete da zakažete kod nje, što, naravno, nećete uspeti.

Bilo je neizbežno da bergdorfske plavuše postanu nešto o čemu se beskonačno priča i tračari. Svaki put kada biste otvorili časopis ili novine, pronašli biste novi članak o najsvežijoj romantičnoj drami ili novoj

opsesiji (trenutno su to *Misonijeve* haljine s resama) neke bergdorfske plavuše. Međutim, ponekad su tračevi najpouzdaniji izvor informacija o vama samima i o svim vašim prijateljima, naročito na Menhetnu. Uvek sam govorila, zašto da verujem sebi kada će mi trač reći pravu istinu o *moi*?

Bilo kako bilo, sudeći po traču, ja sam devojka „šampanjski mehurić“ koja se viđa po gradu – Njujork je jedini grad u kojem je bitno da vas po njemu viđaju – i vodim savršen život parti-devojke, ako je to ono što smatrate savršenim životom. Nikom živom ovo ne govorim, ali ponekad kada se pre zabave pogledam u ogledalu, vidim nekoga ko izgleda kao da je upravo izašao iz filma *Fargo*. Čula sam da gotovo sve devojke sa Menhetna pate od iste iznurenosti. Ni one to ne priznaju. Džuli je toliko pogođena fargoizmom da nikada ne uspeva na vreme da izađe iz svog apartmana u Pjeru kako bi stigla na bilo šta gde treba stići na vreme.

Svi misle da je život parti-devojke u Njujorku najbolji mogući život. Istina je da je on, kada se uračuna sav trud, apsolutno iscrpljujući, ali to vam niko neće reći da ne bi ispao nezahvalan. U Njujorku ćete od svih čuti samo „sve je fabulozno!“, čak i ako su u *Zolofu* zbog depresije. Ipak, postoji mnogo dobrih strana. Na primer, nikada ne morate da plaćate nizašta važno, kao što su manikiri, pedikiri, svetli pramenovi i feniranje. Loša strana je to što oni koji vam daju za dž urnišu vaš društveni život – verujte mi na reč, ako klinac vašeg dermatologa ne uspe da se upiše u episkopalsku, ovaj će vas zivkati i non-stop.

Konkretno, prošlog utorka sam otišla u kuću moje drugarice Mimi, na uglu Šezdeset treće i Medisona, na njenu „superiška opuštenu preporođajnu žurku. Čisto da se mi devojke okupimo“, kako je sama opisala događaj. Na svakog gosta bilo je po troje poslužitelja, domaći roze kolačići iz poslastičarnice *Pajar* u Leksingtonu i čokoladne cipelice iz *Vuna*. Bilo je

opušteno kao na inauguraciji predsednika! Niko ništa nije jeo, što je standardan protokol na pretporođajnim žurkama u Aper Ist Sajdu. Samo što sam ušla na vrata, zazvonio mi je mobilni.

„Halo?“ rekla sam.

„Trebaju ti svetli pramenovi!“ viknuo je očajnički glas. Bio je to Džordž, moj frizer. Idem kod Džordža kad god ne mogu da zakažem kod Ariet, a to je uglavnom uvek, jer su svi njeni termini trajno rezervisani za Džuli.

„Jesi li u Arizoni?“ pitala sam. (Svi govore „Arizona“ umesto „rehabilitacija“. Mnogo njujorških frizera posećuje Arizonu gotovo svakog meseca.)

„Upravo sam se vratio“, odgovorio je. „Ako ne posvetiš svoju kosu bićeš veoma usamljena devojka“, nastavio je Džordž plačnim glasom.

Iako bi se moglo očekivati da je Džordž, kao frizer, već upoznat s tim, objasnila sam mu da brineta kao što sam ja ne može preći u plavuše.

„U Njujorku može“, rekao je grcajući.

Završilo se tako što sam ceremoniju otvaranja poklona provela u Miminoj biblioteci, diskutujući sa Džordžom o tipovima zavisnih ličnosti i slušajući krilatice koje je pokupio na rehabilitaciji, kao što je „Reci ono što misliš i misli ono što govoriš i nemoj biti zamišljen dok to govoriš“. Svaki put nakon rehabilitacije, Džordž zvuči kao dalaj-lama. Lično, ukoliko će ti frizer davati svoje duboko mišljenje, to bi trebalo da bude isključivo mišljenje o kosi. U svakom slučaju, Džordžovo ponašanje niko nije smatrao čudnim jer u Njujorku svi razgovaraju sa svojim stručnjacima za lepotu tokom društvenih događaja. Sreća je da nisam bila prisutna kada je Mimi otvorila moj poklon, kolekciju knjiga Beatriks Poter. Načisto je odlepila jer je tu bilo više knjiga nego što je ona dotad pročitala. Sada mi je jasno zašto na pretporođajnim žurkama devojke radije poklanjaju odeću iz *Bonpoina* nego kontroverznu literaturu.

Ponekad vam frizeri i njihove zavisnosti, zabave i feniranje oduzimaju toliko vremena da sve to počinje da liči na posao i ne možete da se fokusirate na svoju pravu karijeru. (A ja imam karijeru o kojoj moram da vodim računa – ali o tome ću kasnije.) Prosto, tako je to na Menhetnu. Sve vam se to nekako prišunja, i pre nego što postanete toga svesni, već izlazite svako veče, radite kao ljudi i tajno depilirate dlačice iz nosa kao i svi drugi. Ne prođe mnogo vremena pre nego što počnete da mislite da će vam se čitav svet raspasti ako ne počupate dlačice iz nosa.

Pre nego što vam ispričam ostale tračeve sa Mimine pretporođajne žurke, možda biste hteli da upoznate neke moje karakterne crte:

1. Tečno ubacujem francuski usred rečenice. Odlično mi idu reči kao što su *moi* i *très*, i čini se da one zadovoljavaju sve potrebe jedne devojke. Nekoliko neljubaznih ljudi je primetilo da to ne znači da tečno govorim francuski, ali rekla bih da je tako još bolje, jer da *savršeno* tečno govorim francuski, nikome se ne bih dopadala. Niko ne voli savršene devojke, zar ne?
2. Uvek brinem za tuđe dobro. Mislim, ako vam prijatni milijarder ponudi let od Njujorka do Pariza u svom pi-džeju (to je njujorška skraćenica za privatni mlaznjak), moralno ste obavezni da pristanete, jer to znači da osoba pored koje biste sedeli na komercijalnom letu sada ima dva mesta samo za sebe, a to je pravi luksuz. A kada se umorite, prosto možete da odspavate u spavaćoj sobi, za razliku od *boinga* 767 u kom nikada nisam pro našla spavaću sobu, ma kako pažljivo da sam je tražila. Ako je nečiji komfor u pitanju, uvek sam za to da prihvatite let privatnim mlaznjakom.
3. Tolerantna sam. Ako devojka nosi prošlogodišnje *manolo blahnik* štiklice, neću je odmah otpisati

kao svoju drugaricu. Mislim, uvek je moguće da se u demode cipelama krije superiška osoba. (Neke devojke u Njujorku su toliko okrutne da neće razgovarati s devojkom koja ne nosi cipele za sledeću sezonu, što je zaista previše.)

4. Razmišljam zdravorazumski. Odlična sam u tome. Morate umeti da priznate da je dan bio čisto gubljenje šminke.
5. Diplomirala sam englesku književnost. Svima je neverovatno da je devojka toliko opsednuta *chloé* džinsom, studirala na Prinstonu, ali kada sam jednoj devojci na pretporođajnoj žurci rekla koju sam školu završila, rekla je: „Gospode! Prestižan fakultet! Ti si nešto kao ženski Stiven Hoking.“ Da se razumemo, neko s toliko mozga nikada ne bi uradio nešto toliko blesavo kao što je trošenje 325 dolara za par *chloé* farmerki, ali ja ne mogu da odolim, kao ni većina devojaka iz Njujorka. Mogu da priuštim farmerke od 325 dolara samo zahvaljujući ranije pomenutoj karijeri, a ona se sastoji od pisanja članaka za modni časopis u kom se kaže da ćete, kada za par pantalona date 325 dolara, biti delirično srećni. (Probala sam i sve ostale farmerke – *Rogan, Seven, Earl, Juicy, Blue Cult*, ali uvek se vraćam klasiku, *Chloé*. One od vaše zadnjice urade nešto što ostale ne umeju.) Druga stvar koja pomaže finansiranju moje navike jeste to što ne plaćam stanarinu za svoj stan u Ulici Peri. Uglavnom je ne plaćam jer gazda voli da plaćam na druge načine, na primer, kada ga pustim da svrati na trostruki espresso, smanji mi kiriju za preko sto procenata. Uvek sam govorila, ništa ne bacaj, ništa ne želi. Taj užasni kliše izmislili su Britanci tokom rata da bi naterali svoje klince da jedu integralni hleb, ali kada to kažem, ja zapravo

mislim: ne bacajte pare na dosadnu kiriju kada možete korisno da ih potrošite na *chloé* farmerke.

6. Tačna sam. Ustajem svako jutro u 10:30, ni minut kasnije.
7. Štedljiva sam. Možete biti štedljivi čak i ako imate skup ukus. Molim vas, ne govorite nikom živom jer, znate, neke devojke znaju da budu ljubomorne, ali jedva da plaćam stvari koje oblačim. Vidite, modni dizajneri u Njujorku vole da poklanjaju odeću. Ponekad se pitam da li su kreatori, koje smatram genijima, zaista tupavci kakvim ih smatraju mnogi zlobni ljudi. Zar davanje zabada nečega što biste mogli prodati nije pomalo glupo? Ali, u tom vidu gluposti postoji nešto zaista promućurno jer ljudi poput modnih kreatora imaju bar po četiri luksuzno opremljene kuće (u Sent Bartsu, Aspenu, Biaricu i Parizu), dok svi ostali pametni ljudi, koji rade obične poslove i prodaju stvari za pare, imaju po jednu, jedva opremljenu kuću. Zbog toga i dalje tvrdim da su kreatori geniji jer moraš biti genije da bi pravio pare poklanjajući stvari.

Sve u svemu, mirne duše mogu reći da je moj sistem vrednosti neporemećen, uprkos njujorškim iskušenjima, koja su, sa žaljenjem to govorim, neke devojke pretvorila u vrlo razmažene male princeze.

Kad smo već kod princeza, Mimina pretporođajna žurka bila je puna njihove verzije s Park avenije. Začudo, sve su bile tu osim Džuli – najveće princeze među njima. Najglamuroznije devojke išle su na izgled *chloé* džinsa od 325 dolara. Bile su u delirijumu od sreće. Bila je tu i grupa koja je išla na izgled verničkog prstena iz *Herija Vinstona* i za njih mogu reći samo da su prosto bleštale. U toj grupi bile su Džolin Morgan, Kari Filips (koja je imala najveći prsten,

ali je bila u prednosti jer joj je mama od Vinstonovih) i Kej Kej Adams. Ubrzo su napustile glavnu žurku i napravile samit vereničkih prstenova u Miminoj spavaćoj sobi koja je bila toliko velika da je u njoj mogao da spava čitav studentski dom. Sve u njoj bilo je tapacirano golubijeplavim cicom, čak i unutrašnjost ormara. Kada sam, najzad, razrešila Džordža problema i skinula se sa mobilnog, mogla sam da im se pridružim. Džolin – bleđa plavuša bujnih oblina koja obožava Sofi Dal jer je čula da se ona nikada u životu nije sunčala – već je dvaput bila verena. Pitala sam se kako je mogla biti sigurna da je njen najnoviji verenik bio onaj pravi.

„O, vrlo lako! Imam novu, nepogrešivu metodu biranja. Ako za biranje muškaraca koristiš iste kriterijume kao kada biraš tašnicu, garantujem da ćeš naći onog koji ti savršeno odgovara“, objasnila je.

Džolinina teorija bila je da muškarac ima mnoge divne zajedničke osobine sa tašnom – na primer, i za jedne i za druge postoji lista čekanja. Na neke se čeka dve nedelje (mladiće sa koledža i velike *L. L. Bin* torbe), a na neke i po tri godine (zabavne muškarce i aligatorske *birkin* torbe). Čak i ako ste na listi cele tri godine, neka žena s prvenstvom prolaza može da uskoči preko reda. Džolin kaže da baš seksi primerke morate da krijete, jer će ih vaša najbolja prijateljica pozajmiti bez pitanja. Glavna briga joj je to što bez ijednog primerka, devojka izgleda neodeveno.

„...i zato je sasvim razumljivo da devojka mora da proba nekoliko stilova verenika pre nego što pronade onog koji joj zaista odgovara“, zaključila je Džolin.

Možda sam pogrešno procenila Džolin Morgan: smatrala sam da ona spada među najplitkije devojke u Njujorku, međutim, Džolin skriva dubokoumne ideje o vezama. Ponekad odete na pretporođajnu žurku očekujući samo razgovor o prednostima zakazanog carskog reza (možete izabrati horoskopski

znak u kom će dete biti rođeno), a na kraju završite naučivši mnogo toga o životu. Čim sam stigla kući, poslala sam Džuli i-mejl.

To: **DzuliBergdorf@attglobal.net**

From: **Moi@moi.com**

Re: Sreća

Upravo sam se vratila sa Mimine pretporođajne žurke. Draga, gde si ti bila? Džolin, Kej Kej i Kari su verene. Danas po podne otkrila sam razliku u bleštavosti između sreće tipa „chloé džins“ i sreće tipa „verenički prsten“. Mislim, imaš li ikakvu predstavu o tome koliko divno izgleda koža verene žene?

Džuli Bergdorf mi je najbolja drugarica od trenutka kada smo se upoznale u ugaonom apartmanu njene majke, u hotelu Pjer na uglu Pedesete i Šezdeset prve. Tada je bila jedanaestogodišnja naslednica robne kuće. Njen pradedo je osnovao *Bergdorf Gudmen* i ceo lanac prodavnica po Americi, pa zato Džuli govori da uvek ima bar sto miliona dolara u banci „i ni paru više“. Džuli je kao tinejdžerka najveći deo vremena provodila krađući u Bergdorfu pošto bi izašla iz Spensa. I dalje joj je teško da *Bergdorf* ne posmatra kao sopstveni orman, iako je najveći deo robne kuće pre više godina prodat Njumanu Markusu. Najskuplja stvar koju je ikada ukrala bilo je Faberžeovo jaje prekriveno rubinima koje je nekada pripadalo Katarini Velikoj. Svoj hobi iz detinjstva pravdala je time što je „volela fine stvari. Sigurno je bilo neukusno biti Vulvort klinac, mislim, oni su morali da krađu tečnost za pranje toaleta, ali ja sam morala da uzimam baš glamurozne stvari, kao što su dečje kožne rukavice ručne izrade“.

Džuline omiljene reči su *neukusno* i *glamurozno*. Jednom je rekla da bi volela da na svetu ne postoji neukus, a ja sam joj rekla da, kad ne bi bilo neukusa,

ne bi bilo ni glamura. Neukus je neophodan samo radi kontrasta. Rekla je da je to kao ono: da nema siromašnih, onda niko ne bi bio bogat. Objasnila sam joj da sam u stvari mislila: ako bi stalno bila srećna, kako bi uopšte znala da je srećna? Rekla mi je da bi znala jer bi uvek bila srećna. „Ne“, rekla sam joj. „Mora postojati nesreća da bi znala šta je sreća.“ Džuli se namrgodila i rekla: „Opet si čitala *Njujorker*?“ Džuli misli da su *Njujorker* i *PBS* čisto zlo i dosada, i da bi bilo bolje da svi čitaju *US vikli* i gledaju kanal E!.

Naše majke su pripadale uglednim i imućnim filadelfijskim porodicama i sedamdesetih su bile najbolje drugarice. Odrasla sam u Engleskoj jer je moj tata Englez i po maminom mišljenju je sve englesko „bolje“. Međutim, u Engleskoj ne postoje naslednice robnih kuća, a mama je smatrala da mi jedna od njih mora biti drugarica. U isto vreme, Džulina mama je mislila da ću ja civilizovati njenu kćerku. Pobrinule su se da se srećemo svakog leta i slale nas u kamp u Konektikatu. Mislim da nisu shvatale koliko nam je bilo zgodno da sednemo u voz čim bi nas ostavile i vratimo se u Njujork, a potom odemo na imanje porodice Bergdorf u Nantaketu.

U Njujorku smo mlada Džuli i ja visile u *Pjeru*, zvale poslugu i naručivale specijalitet hotela, topli kolač od pomorandži s prelivom od čokolade i javorovim sirupom. Bilo je mnogo zabavnije biti mala Amerikanka u Njujorku, nego biti mala Amerikanka u Engleskoj. Njujorške devojčice, kao što je Džuli, morale su biti veoma razmažene, imati rolerblejds, sličuge, šminku i ići na masaže lica. Imale su zgodno odsutne roditelje. Džuli je do trinaeste godine upoznala geografiju *Barniza* kao sopstveni džep, čak je i kupovala tamo. Već je bila bergdorfska plavuša, iako za njih tada još nismo znale.

Zahvaljujući Džuli, tog leta sam se u Englesku vratila zavisna od časopisa *Vog*, MTV-ja i noseći znatno

poboljšan američki akcenat koji sam negovala gledajući iznova *Visoko društvo*. Mama je bila prestravljena ishodom, što je značilo da mi dobro ide.

Sve što sam želela bilo je da se preselim u Njujork i izvučem svetle pramenove koji će izgledati tako dobro kao Džulini. Da bih to ostvarila, preklinjala sam mamu i tatu da me pošalju na koledž u Americi. Molim vas, nemojte nikom živom reći da sam vam ovo ispričala, ali dobre ocene kakve se zahtevaju za upis u Princeton dobila sam samo zato što me je kroz algebru, latinski i romantičarske pesnike vodilo razmišljanje o tretmanu lica kiseonikom, kakav se može dobiti u Njujorku. Kada sam primljena na Princeton, sve što je mama mogla da mi kaže bilo je: „Kako si mogla da ostaviš Englesku zbog Amerike? Kako? *Kako?*“

Očigledno nije imala pojma šta je tretman lica kiseonikom.

Ispostavilo se da je Džuli imala dobro opravdanje za nedolazak kod Mimi. Bila je uhapšena zbog krađe u *Bergdorf Gudmenu*. Ljudi su me zvali kasnije tog po podneva da mi prenesu vruće vesti, ali kada sam pokušala da pozovem Džuli, njen mobilni me je odmah prebacio na govornu poštu. Nisam bila iznenađena. Iako mi se Džuli zaklela da će prestati da krađe kada dođe do svog fonda, bila je to jedna od šašavih stvari koje je radila samo zato što joj je pet minuta bilo dosadno. Ipak, počela sam pomalo da se brinem kada me je Džuli pozvala nešto posle sedam uveče.

„Ćao, devojčice! Baš je zabavno, uhapsili su me. Možeš li da dođeš po mene? Da platiš kauciju? Poslaću odmah vozača po tebe.“

Kada sam pet minuta kasnije stigla u Sedamnaestu stanicu u Istočnoj pedeset prvoj ulici, Džuli je sedela u ofucanoj čekaonici i izgledala neverovatno šik. Bila je obučena za prohladan oktobarski dan, nosila je tanke bele kašmirske pantalone, ležernu jaknu od

lisičijeg krzna i ogromne naočari za sunce. Izgledala je smešno sofisticirano za devojkicu od nekih dvadeset i pet, ali sve princeze sa Park avenije izgledaju tako. Jedan predivan policajac joj je upravo dodavao belu kafu iz *Starbaksa* koju je, očito, sam išao da kupi. Sela sam pored nje na klupu.

„Džuli, ti si luda“, rekla sam. „Zašto si opet počela da krađeš?“

„Zato, tupsona, jer sam želela tu *hermès birkin* torbu, znaš onu novu bebiroze, od nojeve kože sa belim rubom? Bila sam tako depresivna jer je nemam“, rekla je, sve *faux* nedužno.

„Zašto je prosto nisi kupila? Apsolutno možeš da je priuštiš.“

„*Birkinka* ne može tek tako da se kupi! Na nju se čeka tri godine, osim ako si Rene Zelveger, a i tada je možda nećeš dobiti. Već sam na listi čekanja za onu bebiplavu od meke kože i to me ubija.“

„Ali, Džuli, to je *krađa*, a ovo je kao da si ukrala sama od sebe.“

„Zar to nije bajno!“

„Moraš da prestaneš. Bićeš po svim novinama.“

„Zar to nije *divno*?“

Džuli i ja smo ostale u stanici najmanje jedan sat pre nego što se pojavio njen advokat i rekao nam da je policija pristala da odustane od optužbe. Rekao im je da je Džuli nameravala da kupi robu, ali da obično ne plaća u radnji već joj račun šalju direktno u njen apartman. I sve to je bila samo ponižavajuća zabuna.

Džuli je bila veoma vesela zbog cele epizode. Činilo se kao da joj se i ne ide iz policijske stanice te noći. Jasno, dopala joj se pažnja koju su joj policajci ukazivali. Šarmirala je detektiva Ovena – bio je stoprocentno zaljubljen u nju od trenutka kada ju je uhapsio – tako da joj je dozvolio da dotera frizuru i šminku pre nego što je fotografišu za dosije. Pretpostavljam da je bila u pravu što je to tretirala kao

modnu fotografiju. Ipak je to bila slika koja bi mogla biti reprodukovana narednih godina.

Mediji su nakon hapšenja poludeli za Džuli. Kada je sledećeg jutra iz *Pjera* (u kom joj je tata darežljivo kupio poseban apartman na uglu) krenula u tere-tanu, suočila se sa hordom fotografa. Džuli je utrčala nazad u hotel i pozvala me kukajući: „Bože! Oni su svuda! Paparaci, novine, i slikali su me! Grrr! Ne mogu to da podnesem.“

Džuli je histerično plakala, ali to joj se dešava redovno, pa niko nije učinio ništa dramatično, na primer, pozvao policiju ili nešto slično. Rekla sam joj da niko neće gledati slike niti da će se sutradan sećati ičega što se desilo. Zaista, to što je bila po svim novinama nije bilo bitno.

„Ne smeta mi to što sam u novinama“, jecala je, „već to što su me slikali u trenerci! Više ne smem da se pojavim na uglu Medisona i Sedamdeset šeste! Možeš li, molim te, da dođeš?“

Ponekad, kada Džuli govori takve stvari, pomislím: Sreća njena da mi je najbolja drugarica jer da nije, ne bi mi se dopadala *nimalo*.

Kada sam stigla u hotel, nadzornik me je poslao pravo kod Džuli. Preparati za kosu i šminka bili su u pripravnosti. U tišini su lebdeli u spavaćoj sobi obojenoj u bledozelenu boju žada, Džulinu omiljenu. Po jedan antikvitetni kineski sedefni kovčeg stajao je sa obe strane kamina. Presvučeni krevet nasledila je od bake. Džuli ne ulazi u krevet ako nije presvučen svilenim čaršavima boje pistaća, na kojima su izvezeni njeni inicijali. Džuli sam zatekla u sobi za presvlačenje kako crvenog lica izbezumljeno pretura po ormanima. Istom brzinom kojom je ona izbacivala odeću na debeli beli tepih praveći gomilu veličine planine, njena služavka je vraćala nazad u ormar, tako da se gomila nije značajno ni povećavala ni smanjivala. Najzad, Džuli je iskopala skromnu crnu *chanel*

haljinu njene majke, seksi štiklice i veoma velike naočari za sunce. Kao i obično, svojim izgledom je kopirala izgled Kerolin Beset Kenedi. Sat kasnije, fenirana i neverovatno našminkana, išetala je iz *Pjera* sa samouverenim osmehom na licu i okupljenim novinarima dala intervju u kom je objasnila „zabunu“.

Sledeće nedelje, fabulozno glamurozna Džulina slika pojavila se na naslovnoj strani modnog odeljka u *Njujork tajmsu*. Ispod naslova PRELEPA BERGDORFOVA NEVINA nalazio se članak *Tajmsovog* modnog kritičara. Džuli je bila oduševljena. A isto je važno i za njenog tatu. Pozvala me je u ponedeljak i rekla mi da joj je poslao starinsku narukvicu s porukom „Hvala ti draga ćerko. T.“

„Zadovoljan je?“ pitala sam.

„Tako sam srećna“, rekla je Džuli. „Nikada pre nisam ovako oduševila tatu. Sve ono sa naslednicom koja krade po prodavnicama bilo je, kao, najbolja reklama za robnu kuću. Prodaja je skočila do krova, naročito prodaja naočari za sunce koje sam nosila. Preporučio je odboru da me postavi za direktora marketinga. Samo se nadam da neću morati previše da radim.“

Posle toga Džuli nije mogla da mrdne, a da ne traži da je fotografišu u cilju, kako je govorila, promovisanja *Bergdorfa*, a i nje same. Smatrala je da je publicitet veoma dobar za njeno samopouzdanje i da joj pomaže u rešavanju problema – misleći na glamurozne psihološke probleme koji napadaju stanovnike Njujorka i Los Anđelesa.

Džuli je imala probleme sa recepcionerkom u salonu *Blis Spa* koja nije htela da joj zakaže potkožne injekcije vitamina C kod Simonete, njihovog vrhunskog stručnjaka za lice. Njeni doktori su je ohrabрили da istraži svoje „probleme iz detinjstva“. Ona „mnogo pati“ zbog činjenice da su je njeni roditelji slali biznis klasom u Gštad za Božić, dok su svu ostalu decu rodi-

telji slali ranije. Naravno, ima čitav katalog „problema s hranom“, a nakon dr Perikonove dijete za lečenje bora ima „probleme s krompirima i žitom“. Problem je i to što ima previše novca, a i to što neke princeze sa Park avenije imaju više novca od nje. Ranije je imala problem jer je bila iz bogate jevrejske porodice, ali se od toga oporavila kada joj je psiholog sa licencom rekao da je i Gvinet Paltrou patila od tog stanja jer je potekla od oca Jevrejina i majke iz bogate, ugledne porodice. Pošto je taj problem rešen, Džuli je naletela na još jedan problem jer joj je psiholog naplatio 250 dolara informaciju koju je mogla pročitati u časopisu *Veniti fer* za samo tri i po dolara, a igrom slučaja, baš je u njemu psiholog i saznao za Gvinetine etničke korene. Ukoliko se neko ne slaže sa Džuli, to znači da on ima probleme, a ukoliko se Džuli ne slaže sa svojim psihičcem, to je zato što on zapravo ima prave probleme.

Kada sam jednom natuknula da će njeni problemi jednog dana sigurno biti rešeni, odgovorila je: „Zaboga, nadam se da neće. Bila bih tako neinteresantna ako bih bila samo bogata, a ne i sjebana zbog toga.“ „Bez problema“, rekla je, „bila bih zona oslobođena od personalitija.“

Srećom, u Njujorku je *très* šik biti neurotičan, što znači da se Džuli i ja savršeno uklapamo.

Možete zamisliti Džulinu reakciju na moju poruku o razlici u bleštavosti između naše, *chloè* džins sreće, i Džolinine, Kej Kej i Karine vereničke sreće. Nekoliko dana kasnije, otišle smo na branč kod Džoa, supernezdрави restoran na uglu Salivana i Hjustona. Džuli je bila preterano doterana u svojoj novoj maleckoj jakni od lasice za kojom su svi poludeli. Ali, princeze sa Park avenije uvek se preterano doteruju, čak i kada naručuju hranu. I ja bih to radila kada bih imala toliko nove odeće svake nedelje. Uživala je u svom tri-

jumfu sa krađom u prodavnici, ali namrštila se kada sam je podsetila na Miminu pretporođajnu žurku.

„Da li ti to pokušavaš da mi stvoriš još jedan problem? Iiu! Kako možeš? To je preko mere!“, cmizdrila je.

„Kako mogu šta?“ rekla sam sipajući javorov sirup na palačinku.

„Da mi pošalješ poruku u stilu: svi osim tebe imaju verenika. To nije fer. Ja sam srećna, ali nisam srećna preko mere, kao Kej Kej i Džolin. Za to moraš biti zaljubljena.“

„Ne moraš da budeš zaljubljena da bi bila srećna“, rekla sam.

„To misliš samo zato što nikada nisi bila zaljubljena. Bože, osećam se tako nesrećno i tako ne-šik! Čula sam da sve izgledaju *zadivljujuće* sad kad su zaručene.“

Ispod svih problema, drame, odeće i injekcija vitamina C, Džuli je beznadežno romantična. Tvrdi da je bila zaljubljena više od pedeset četiri puta. Počela je mlada – prvog dečka je imala sa sedam godina – „ali to je bilo pre nego što je izbila epidemija oralnog seksa“, uvek je govorila. Ona iskreno *veruje* ljubavnim pesmama. Zaista misli da vas ljubav postavlja na mesto na koje pripadate i pada na suludu ideju Bitlsa da je ljubav sve što vam treba. Većina njenih problema vezanih za ljubav izazvala je Doli Parton koja ju je toliko inspirisala pesmom *I Will Always Love You*, da Džuli govori kako iskreno voli sve svoje bivše, „čak i one koje stvarno mrzim“, za šta njen psihič kaže da je „ogroman problem“. Misli da se *Heartbreak Hotel* odnosi na hotel *Four Sizons* u Pedeset sedmoj, u koji odlazi svaki put kada se posvađa sa dečkom. Kad bih ja mogla da priuštim apartman na tom božanstvenom mestu, i ja bih raskidala sa muškarcem svake druge nedelje. Džuli je ubeđena da jedini način da bude srećna jeste da se zaljubi i ima verenika pod rukom, kao i sve druge.

„Imam sve *viton* torbe koje je Mark Džejkobs ikad napravio, ali šta mi to vredi ako za drugu ruku nemam verenika na kog bih je oslonila? I vidi ovo!“ zašiškala je pokazujući svoje noge ispod stola. „Nosiš mrežaste čarape! Da li su i one sada in? *Zašto mi to niko nije rekao?*“

Džuli je dramatično spustila glavu na sto i obrisala suze o svoju lasicu, što sam smatrala krajnje razmaženim princezastim ponašanjem, ali to je bilo sasvim u skladu sa njenom ličnošću, pa pretpostavljam da nije trebalo da budem previše šokirana. Nakon nekoliko minuta, smirila se i lice joj se naglo ozarilo. Džuli menja raspoloženje toliko nepredvidivo da ponekad mislim da je šizofreničar.

„Imam ideju. Hajde da zajedno idemo u potragu za mrežastim čarapama i verenicima!“ rekla je uzbuđeno.

Džuli iskreno veruje da je naći verenika jednako lako kao naći hulahopke.

„Džuli, zašto zaboga sada hoćeš da se udaš?“ pitala sam je.

„Iiu! Ne želim. Rekla sam da želim verenika! To ne znači da ću se odmah *udati* za njega. Oh, jedva čekam. Idemo u lov na potencijalne muževе“, nastavila je.

„Mi?!“ viknula sam. „Zar Amerika nije moderna država u kojoj devojkama s karijerom ne trebaju verениci?“

„Svako na kraju poželi da se zaljubi. Verениci su *tako glamurozni*. Reci mi, ko je bila Kerolin Beset Kenedi pre JFK juniora?“

„Džuli, ne možeš da se veriš samo da bi izgledala glamurozno, to bi bilo samoživo“, rekla sam.

„Stvarno?“ uzviknula je Džuli, a lice joj je još više sinulo. (Svake nedelje Džuli na terapiji sluša priču da će biti srećnija ako bude više samoživa. Sudeći po ponašanju većine ljudi, u Njujorku svi terapeuti govore to isto.) „Tako sam uzbuđena! Dobro, moram da idem